

**การสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการ
กรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565 - พ.ศ. 2566***
POLITICAL COMMUNICATION ACCORDING TO VACISUCARITA DHAMMA
OF THE GOVERNOR OF BANGKOK BETWEEN 2565 – 2566 B.E.

พรณนารายณ์ เข้มเพชร, เต็มศักดิ์ ทองอินทร์, อภิญญา ฉัตรช่อฟ้า
Pannarai Khemphet, Termsak Thong-In, Apinyar Chatchorfa
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Mahachulalongkornrajavidyalaya University
Corresponding Author E-mail: Chibiacb@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาระดับการสื่อสารทางการเมือง 2. เปรียบเทียบการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี 2565-2566 และ 3. แนวทางส่งเสริมการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี การวิจัยเชิงปริมาณ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากประชาชนในเขตบางคอแหลม กลุ่มตัวอย่าง 399 คน การวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 9 รูปหรือคน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหาและพรรณนาความ

ผลการวิจัยพบว่า 1. การสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 โดยรวมอยู่ในระดับมาก 2. ประชาชนที่มีอายุ การศึกษา และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มีเพศ และอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็น โดยรวมไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัย และ 3. แนวทางการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ดังนี้ 1. หลักการไม่พูดเท็จ พูดจริงน่าเชื่อถือมีหลักการปฏิบัติเป็นแบบอย่าง หลักการไม่พูดคำหยาบ พูดจาสุภาพ สื่อสารด้วยความสุภาพต่อสาธารณชน หลักการไม่พูดเพื่อเจ้า สื่อสารดีมีหลักฐานอ้างอิง และหลักการไม่พูดคำส่อเสียด ยกย่องกลุ่มทางการเมือง นักการเมืองที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

คำสำคัญ: การสื่อสารทางการเมือง; จริยธรรม; ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

*Received March 12, 2025; Revised June 3, 2025; Accepted June 27, 2025

Abstract

This research article aimed: 1. To examine the level of political communication, 2. To compare the political communication practices of the Bangkok Governor during the years 2022–2023, and 3. To propose guidelines to enhance political communication based on the principle of Right Speech (Vaci-sucarita). A mixed-methods approach was employed. The quantitative component involved collecting data through questionnaires from 399 residents in the Bang Kholaem District. The qualitative component included in-depth interviews with 9 key informants. Data were analyzed using content analysis and descriptive interpretation.

The research results were found that: 1. Political communication of the Governor of Bangkok during the period 2022 - 2023 was overall at a high level. 2. People with different ages, education, and incomes had opinions on the political communication of the Governor of Bangkok, by overall, at differently significant level at 0.05, therefore, the research hypothesis was accepted. As for the people who had genders and different careers did not have different opinions, by overall Therefore, the set research hypothesis was rejected. 3. Guidelines for political communication according to the honest speech of the Governor of Bangkok were as follows: 1. Principle of not telling lies; speaking the truth, being trustworthy with principles, acting as an example with principles of not saying harsh words, speaking politely, communicating politely to the public with principles of not talking nonsense. Good communication and evidence and the principle of not speaking slanderous words, praise political groups of politicians who acted well and acted rightly.

Keywords: Political Communication; Vacisucarita; Governor of Bangkok

บทนำ

ปัจจุบันนี้ประชาชนในสังคมมีการสื่อสารกันอย่างแพร่หลายผ่านช่องทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ข่าวสาร บันเทิง กิจกรรมใด ๆ ก็ตาม รวมไปถึงวิถีชีวิตที่ต้องอาศัยการสื่อสารเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีวิตของทุกคนในสังคมทุกกลุ่มวัย การสื่อสารที่ส่งผลหรือมีผลกระทบกับการดำเนินชีวิตนี้ไม่พ้นด้านการสื่อสารทางการเมือง ที่มีอิทธิพลต่อการใช้

ชีวิตของประชาชนอย่างยิ่ง (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2541) นับวันเสื่อมลงได้กลายเป็นตัวแสดงทางการเมืองที่มีอิทธิพลมากยิ่งขึ้น ยิ่งเห็นได้ชัดในปัจจุบัน โดยเฉพาะเขตบางคอแหลม เป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญต่อการบริหารผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร มีสถานที่สำคัญหลายแห่ง เช่น ท่าเรือ คลังสินค้า ตลาดกลางค้าส่ง และศูนย์การค้า ซึ่งมีผลต่อการจ้างงาน การลงทุน และการพัฒนาทางเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นและระดับเมือง มีประชากรหลากหลายและมีพื้นที่ที่อาจเผชิญกับปัญหาสังคม ซึ่งการบริหารงานการให้บริการจากผู้ว่ากรุงเทพมหานคร จะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวและยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนโดยรวมแล้ว เขตบางคอแหลมมีความสำคัญในการพัฒนาเมืองกรุงเทพมหานครอย่างยิ่งย่น การสื่อสารเพื่อประชาชนของผู้ว่ากรุงเทพมหานคร ดังนั้นการสื่อความจริงใจที่จะพัฒนาเป็นความหวังของประชาชน ให้ประชาชนเชื่อและศรัทธา โดยยึดหลักวิถีสุจริตในการสื่อสารทางการเมือง

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566
2. เพื่อเปรียบเทียบการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการสื่อสารทางการเมืองตามแนววิถีสุจริตธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method Research) ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ

2. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

2.1 ประชากร ได้แก่ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตบางคอแหลม จำนวน 80,978 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size)

และวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Sampling) จำนวน 399 คน

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร (N)	กลุ่มตัวอย่าง (n)
แขวงบางคอแหลม	22,306	110

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร (ต่อ)

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร (N)	กลุ่มตัวอย่าง (n)
แขวงวัดพระยาไกร	23,566	116
แขวงบางโคล่	35,106	173
รวม	80,978	399

2.3 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 9 รูปหรือคน และผู้ทรงคุณวุฒิที่สำคัญและมีความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง และการบริหารจัดการ จำนวน 9 รูปหรือคน ประกอบด้วย 1. นักวิชาการด้านหลักพุทธพทธศาสนา จำนวน 2 รูป 2. นักวิชาการด้านรัฐศาสตร์ จำนวน 3 คน 3. ข้าราชการสำนักงานเขตบางคอแหลม จำนวน 1 คน 4. ผู้นำชุมชนเขตบางคอแหลม จำนวน 2 คน และ 5. นักการเมืองท้องถิ่น จำนวน 1 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ แบบเลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ได้แก่ 1. สร้างทัศนคติทางการเมือง 2. สร้างความสนใจในการเมือง 3. สร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง และ 4. สร้างบทบาททางการเมือง ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้เครื่องมือ (Try Out) จากกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha α -coefficient) (สิน พันธุ์พินิจ, 2547) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.956 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามสามารถนำไปแจกกับกลุ่มตัวอย่างจริงได้

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ เก็บจากการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง

4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บจากการสัมภาษณ์ตามที่กำหนดไว้ จนครบทุก

ประเด็น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

5.1.1 สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) สำหรับอธิบายปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างและพรรณนา ระดับการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี 2565-2566 สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.1.2 สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล สถิติที่ใช้คือ การทดสอบค่าที (t-test) ในกรณีตัวแปรอิสระสองกลุ่ม และการทดสอบค่าเอฟ (F-Test) ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) ในกรณีตัวแปรต้นตั้งแต่สามกลุ่มขึ้นไป เมื่อพบว่ามีความแตกต่างจะทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีผลต่างเป็นสำคัญน้อยที่สุด (Least Significant Difference: LSD.) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541)

5.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาเรียบเรียง และจำแนกอย่างเป็นระบบ จากนั้นนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ตีความหมายเชื่อมโยงความสัมพันธ์เพื่อหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ระดับการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.55$) พิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ด้านการสร้างความสนใจในการเมือง ($\bar{X}=3.64$) ด้านการสร้างทัศนคติทางการเมือง ($\bar{X}=3.58$) ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง ($\bar{X}=3.55$) และด้านการสร้างบทบาททางการเมือง ($\bar{X}=3.42$) ตามลำดับ

2. ประชาชนที่มีอายุ การศึกษา และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มีเพศ และอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัย

3. แนวทางส่งเสริมการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.70$) ดังนี้ 1. หลักการไม่พูดเท็จ พบว่า ระดับการสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า

ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติตามที่พูดหาเสียงไว้ แก้ปัญหาตามลำดับความสำคัญของปัญหา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.87$) รองลงมาคือ ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติตนเป็นนักการเมืองที่ดี อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.79$) และน้อยที่สุด คือ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับประชาชน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.73$) ตามลำดับ 2. หลักการไม่พูดคำส่อเสียด พบว่า ระดับการสื่อสารทางการเมืองตามแนววจีสุจริตธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.55$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ไม่พูดจาส่อเสียดกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมืองที่ท่านไม่เห็นด้วย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.57$) รองลงมา คือ ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ยกย่องนักการเมืองที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้ ความสำคัญกับการทำงานเพื่อแก้ปัญหาส่วนรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.56$) และน้อยที่สุด คือ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แสดงออกในการสนับสนุนนักการเมือง และกลุ่มทางการเมืองต่าง ๆ ด้วยวาจาที่เป็นธรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.53$) ตามลำดับ 3. หลักการไม่พูดคำหยาบ พบว่า ระดับการสื่อสารทางการเมืองตามแนววจีสุจริตธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.77$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ใช้วาจาสุภาพสร้างความประทับใจในการหาเสียง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.82$) รองลงมาคือ ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครไม่กล่าวคำหยาบเป็นกันเอง กับผู้ร่วมงานและทีมงานในพื้นที่ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.74$) น้อยที่สุด คือ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ไม่พูดคำหยาบกับประชาชนที่ติดตามการทำงานตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ลงพื้นที่ทำงานแก้ปัญหา ตรวจสอบและติดตาม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.73$) ตามลำดับ 4. หลักการไม่พูดเพื่อเจ้อ พบว่า ระดับการสื่อสารทางการเมืองตามแนววจีสุจริตธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.67$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดได้แก่ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร พูดดีมีสาระ ยึดหลักการและมีเหตุผล น่าเชื่อถือ ทำให้บริษัทเอกชนให้ความร่วมมือในการทำงาน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.72$) รองลงมาคือ ข้อที่ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ไม่กล่าวพาดพิงนักการเมืองอื่นหรือกลุ่มคิดต่าง อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.65$) และน้อยที่สุด คือ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เลือกสื่อสารด้วยด้วยเหตุผลมากกว่าความชอบส่วนบุคคล อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.64$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 พบว่า ระดับความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 ภาพรวมอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สามารถสร้างความสนใจในการเมือง มีวิธีการหาเสียงที่ชวนให้ประชาชนเกิดความประทับใจ สร้างทัศนคติทางการเมือง มีวิธีการสื่อสารที่ทำให้ประชาชนสนใจการเมือง สร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง กำหนดนโยบาย และบริหารราชการเขตกรุงเทพมหานครให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีบทบาททางการเมือง มีวิธีการทำงานที่ไม่เหมือนใคร การลงพื้นที่ก็ไปเพื่อให้เข้าใจปัญหาที่แท้จริง ไม่ได้เข้าไปแบบสั่งงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระมหาพิพัฒพงศ์ จิตธมโม (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมการสื่อสารของนักการเมืองไทย พบว่า นักการเมืองสื่อสารผ่านทุกช่องทางเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและโน้มน้าวประชาชน โดยประชาชนใช้ข้อมูลข่าวสารและนโยบายของพรรคมาวิเคราะห์อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และเชื่อถือได้ตามหลักประชาธิปไตย

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้ 1. ประชาชนที่มีเพศต่างกัน ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 โดยรวมไม่แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกันให้ความสนใจการทำงานของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จะเห็นได้จากยอดการไลก์สดในแต่ละวันที่มียอดการติดตามเป็นจำนวนมาก กระแส ชัชชาติพิเวอร์ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความสำเร็จในการสื่อสาร ทำงานแบบที่ให้ความสำคัญกับทุกคน ทุกคนเท่าเทียมกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของมนัสนันท์ ศิวะพรพัฒนา (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองที่มีผลต่อการไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งทั่วไปของประชาชนในอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ต่างกัน มีความคิดเห็นที่มีต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมือง โดยรวมไม่แตกต่างกัน จึงไม่ยอมรับสมมติฐานการวิจัย 2. ประชาชนที่มีอายุต่างกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมแตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนแต่ละช่วงวัยมีการเข้าถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระวิชาญ จันทสโร (2564) ได้วิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเทศบาล ตำบล กุดจิก อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย 3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความ

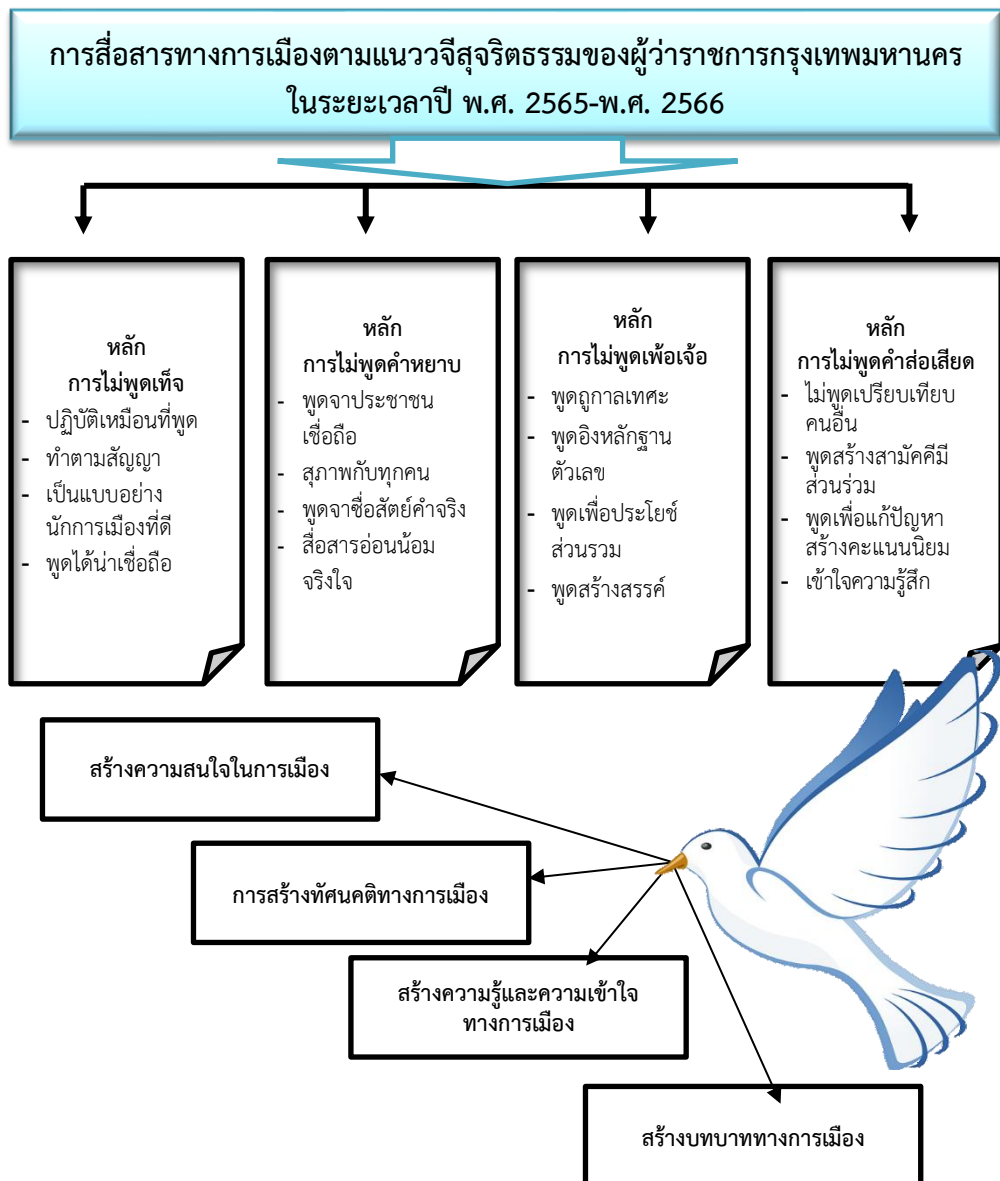
คิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมแตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่การศึกษาระดับประถม มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แตกต่างกับประชาชนที่การศึกษาระดับ ปวช./ปวส./อนุปริญญา ปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ประชาชนที่การศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แตกต่างกับประชาชนที่การศึกษาระดับ ปวช./ปวส./อนุปริญญา ปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี, ประชาชนที่การศึกษาระดับปวช./ปวส./อนุปริญญา มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แตกต่างกับประชาชนที่การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพระวิชาญ จนทสาร์ (2564) ได้วิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเทศบาล ตำบลกุดจิก อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายความว่าระดับการศึกษามีผลต่อการรับรู้ วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็นทางการเมืองที่ต่างกันในแต่ละกลุ่ม จึงสนับสนุนข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้ได้ว่าเป็นจริงตามหลักวิชาการ และข้อมูลทางสถิติ 4. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนทุกอาชีพยินดีกับผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จากการลงพื้นที่พบประชาชนเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาในทุกพื้นที่ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่เอาความใส่ใจกับการแก้ไข จะต้องได้รับความใส่ใจและแนวร่วม เพื่อที่ทุกคนมีสิทธิในการเดินทางได้อย่างสะดวกปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมนัสนันท์ ศิวะพรพัฒนา (2564) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองที่มีผลต่อการไปใช้สิทธิเลือกตั้งทั่วไปของประชาชนในอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี พบว่า การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองไม่ส่งผลต่อความแตกต่างของความคิดเห็นตามอาชีพในการใช้สิทธิเลือกตั้ง จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานการวิจัยนี้ได้ 5. ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมแตกต่างกัน อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แตกต่างกับประชาชนที่มีรายได้ ไม่เกิน 15,000 บาท 15,001-20,000 บาท และรายได้ 21,001-25,000 บาท ด้านการสร้าง ความสนใจในการเมือง ประชาชนที่มีรายได้ 25,001-30,000 บาท มีความคิดเห็นต่อการสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แตกต่างกับประชาชนที่มีรายได้ไม่เกิน 15,000 บาท 15,001-20,000 บาท และรายได้ 21,001-25,000 บาท ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

พระวิชาญ จันทสโร (2564) ได้วิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเทศบาล ตำบลกุดจิก อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่ออิทธิพลของสื่อที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่ารายได้มีอิทธิพลต่อการเปิดรับและตีความข้อมูลจากสื่อ ซึ่งส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลกุดจิก จึงสามารถยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อนี้ได้ อย่างมีเหตุผลและหลักฐานรองรับ

3. การสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในระยะเวลาปี 2565-พ.ศ. 2566 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก อภิปรายได้ว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติตามที่พูดหาเสียงไว้ แก้ปัญหาตามลำดับความสำคัญของปัญหา ปฏิบัติตนเป็นนักการเมืองที่ดี สร้างขวัญกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่ ให้กับประชาชน เน้นลงพื้นที่เห็นปัญหา กระตุ้นคนรับผิดชอบแก้ไข น้อมรับคำติชม แต่สิ่งที่ทำมันคือการสื่อสารว่าให้ความสำคัญกับใคร ถ้าให้ความสำคัญของการแก้ปัญหาก็ต้องลงไปดูแลพื้นที่นับตั้งแต่การชนะเลือกตั้งอย่างถล่มทลายเมื่อกลางปี พ.ศ. 2565 ชื่อของชัชชาติ สิทธิพันธุ์ ก็อยู่ในกระแสสังคมการเมืองไทยมาโดยตลอด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคณะ วังผายแก้ว (2560) ได้วิจัยเรื่อง การเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมของนักการเมืองท้องถิ่นตามหลักสุจริต 3 ผลการวิจัยพบว่า การเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมตามหลักสุจริต 3 ของนักการเมืองท้องถิ่น มุ่งเน้นการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีส่งผลให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นต้องดำเนินนโยบายเพื่อให้บริการสาธารณะ

องค์ความรู้จากการวิจัย

องค์ความรู้จากการวิจัยเรื่อง การสื่อสารทางการเมืองตามแนวจริยธรรมของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในระยะเวลาปี พ.ศ. 2565-พ.ศ. 2566 ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งจากเอกสาร ตำรา ผลงานทางวิชาการ และการลงพื้นที่เก็บข้อมูลภาคสนาม ทำให้สามารถสังเคราะห์องค์ความรู้ที่สำคัญหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นเกี่ยวกับการสื่อสารของผู้นำทางการเมืองในระดับท้องถิ่นที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ความไว้วางใจ และความชอบธรรมของประชาชนในการบริหารราชการกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้สังเคราะห์เป็นองค์ความรู้จากการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

จากภาพที่ 1 อธิบายองค์ความรู้ที่ได้ ดังนี้

1. ด้านการสร้างทัศนคติทางการเมือง อธิบายได้ว่า ราชชนรับรู้การสื่อสารทางการเมืองของผู้ว่ากรุงเทพมหานคร ผ่านสื่อต่าง ๆ ตั้งแต่ก่อนการเลือกตั้ง โดยใช้วิธีหาเสียงที่สร้างความประทับใจ เช่น การหาเสียงล่วงหน้าด้วยงบประมาณจำกัด การนำเสนอ

ภาพลักษณ์ใหม่ ใส่ใจสิ่งแวดล้อม และสร้างความแตกต่างจากพรรคอื่น และต้องมีบุคลิกที่น่าเชื่อถือ เป็นผู้นำที่รอบรู้ แก้ปัญหาเป็นกลางและยุติธรรม

2. ด้านการสร้างความสนใจในการเมือง อธิบายได้ว่า ผู้ว่ากรุงเทพมหานคร ใช้การสื่อสารสร้างความสนใจทางการเมืองโดยไม่โจมตีคู่แข่ง แต่เน้นให้เหตุผลถึงประโยชน์ของการมีส่วนร่วมทางการเมือง นำเสนอวิสัยทัศน์ เช่น พื้นที่สีเขียวและแก้ปัญหา 226 เรื่อง พุดสร้างแรงบันดาลใจ รายงานข้อมูลชัดเจน และใช้ไลฟ์สดแสดงการทำงานจริงจัง สร้างภาพลักษณ์แข็งแกร่งและน่าเชื่อถือ

3. ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง สร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมืองโดยติดต่อหน่วยงานรัฐเพื่อแก้ปัญหาประชาชน สื่อสารตรงกับพื้นที่ ปฏิบัติตามนโยบายหาเสียง ทำให้ประชาชนติดตามผลงาน พบปะประชาชนสม่ำเสมอ วางตัวเหมาะสม ติดตามโครงการให้มีประสิทธิภาพใช้อำนาจตามหลักเกณฑ์ มีจิตสำนึกดี และเข้าถึงประชาชนง่าย

4. ด้านการสร้างบทบาททางการเมือง อธิบายได้ว่า ผู้ว่ากรุงเทพมหานคร สร้างบทบาททางการเมืองด้วยแนวทางเฉพาะตัว เช่น ไลฟ์สดทุกเช้า วางแผนหาเสียงต่อเนื่อง เน้นประหยดงบประมาณ ใส่ใจปัญหาประชาชน วางตัวสุ่ม เป็นกันเอง มีบุคลิกน่าเชื่อถือ ปฏิบัติตามนโยบาย เช่น เพิ่มลานกีฬา ขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยง แยกขยะต้นทาง และสร้างพื้นที่ต้นแบบ ทำงานร่วมกับข้าราชการ สภากรุงเทพฯ และภาคีเครือข่ายแบบไร้รอยต่อ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ด้านการสร้างทัศนคติทางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ควรสร้างภาพลักษณ์ใหม่ ๆ ทางการเมือง สร้างกระแสความนิยมทางการเมือง ชัดเจน ตรงประเด็น
2. ด้านการสร้างความสนใจในการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ควรมีวิธีการสื่อสาร เช่น ลงมือทำแทนการพูด
3. ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ควรใช้โซเชียลมีเดียกระจายข้อมูลอย่างต่อเนื่อง
4. ด้านการสร้างบทบาททางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครควรทำอย่างเป็นธรรมชาติ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. ด้านการสร้างทัศนคติทางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครควรสร้างบรรยายการหาเสียงที่แตกต่างกับพรรคอื่น ๆ

2. ด้านการสร้างความสนใจในการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครควรจูงใจพุดให้เหตุผลถึงประโยชน์ของการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3. ด้านการสร้างความรู้และความเข้าใจทางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครควรมีลักษณะเข้าถึงง่าย และอ่อนน้อมถ่อมตน สามารถติดต่อขอความกระจ่างเกี่ยวกับปัญหาของประชาชนได้ง่าย

4. ด้านการสร้างบทบาททางการเมือง ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครควรมีวิธีคิดและการกระทำที่ประหยัดงบประมาณในการหาเสียง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรวิจัยเกี่ยวกับ การสื่อสารที่สร้างความนิยมทางการเมืองในการครองใจคนในการสร้างค่านิยมการมีส่วนร่วมเพื่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

2. ควรวิจัยเกี่ยวกับ การสื่อสารเพื่อสร้างค่านิยมในการส่งเสริมภาวะผู้นำของของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

3. ควรวิจัยเกี่ยวกับ ปัจจัยความสำเร็จที่ใช้ในการหาเสียงเป็นความสำเร็จที่ชวนให้ประชาชนเกิดความประทับใจเกิดกระแสซัดชาติ พีเวอร์

เอกสารอ้างอิง

คะนอง วั่งฝายแก้ว. (2560). *การเสริมสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมของนักการเมืองท้องถิ่นตามหลักสุจริต 3* (รายงานการวิจัย). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ชูศรี วงศ์รัตน์นะ. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.

พระมหาพิพัฒพงศ์ ฐิตธมโม. (2564). *การประยุกต์หลักพุทธ ธรรมเพื่อส่งเสริมการสื่อสารของนักการเมืองไทย* (ดุชนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระวิชาญ จันทสโร. (2564). *อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเทศบาล ตำบลกุดจิก อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดนครราชสีมา* (สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

มนัสนันท์ ศิวะพรพัฒนา. (2564). *การสื่อสารทางการเมืองของนักการเมืองที่มีผลต่อการไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งทั่วไปของประชาชนในอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี* (สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สิน พันธุ์พินิจ. (2547). *เทคนิคการวิจัยทางสังคม*. กรุงเทพฯ: บริษัทจุฬาลงกรณ์ฯ จำกัด.
สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2541). *การสื่อสารกับการเมือง* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ประสิทธิ์
ภัณฑ์ แอนด์ พรินต์ติ้ง.